

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/118/2024
Identifikačné číslo spisu:	6122411088
Dátum vydania rozhodnutia:	25.08.2025
Meno a priezvisko:	Mgr. Miroslav Šepták
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6122411088.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 35724803, zastúpenej advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 53255739, proti žalovaným 1/ C. D., narodenej XX. C. XXXX, X. XX, 2/ C. G., narodenému XX. L. XXXX, D. J., L. XXX/XX, o zaplatenie 2.356,07 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Kežmarok pod sp. zn. 6Csp/159/2022, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 15. februára 2024 sp. zn. 25CoCsp/10/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaným n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) podľa § 387 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) potvrdil rozsudok Okresného súdu Kežmarok (ďalej aj „súd prvej inštancie“ resp. „prvoinštančný súd“) z 10. mája 2023 č.k. 6Csp/159/2022-163, ktorým zamietol žalobu žalobkyne o zaplatenie sumy 2 356,07 eura s príslušenstvom titulom nevráteného spotrebiteľského úveru a žalovaným nepriznal nárok na náhradu trov konania (výrok I.); žalovaným nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania (výrok II.).

1.1. V dôvodoch rozhodnutia súd prvej inštancie po právnej stránke aplikoval ustanovenia § 116 ods. 2, § 132 ods. 1 a § 150 ods. 2 CSP, § 52 ods.1, 2, 3,4 § 53 ods. 9, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 1 ods. 2, 8, § 2, § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z.“ alebo „zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o bankách“).

1.2. Po vykonanom dokazovaní prvoinštančný súd konštatoval, že žalobkyňa nepreukázala zákonné podmienky pre postúpenie bankovej pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, keďže nepreukázala relevantnú písomnú výzvu banky tak, ako ju má na mysli ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o

bankách. Za takúto výzvu nebolo možné považovať výzvu jej právneho predchodcu zo 06. apríla 2020, ktorú žalovaní prevzali dňa 09. apríla 2020. Predmetná výzva označená ako tretia upomienka - pokus o zmier obsahom ani účelom nie je výzvou v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Ide len o upozornenie žalovaným na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, teda o úkon vyžadovaný v ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka na to, aby bolo možné úver predčasne zosplatiť. Táto výzva má náležitosti upozornenia v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a nemá náležitosti písomnej výzvy banky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, čo je logické, keďže sa ňou sledovalo niečo úplne iné ako výzva v súvislosti s postúpením pohľadávky, ku ktorému malo dôjsť až skoro 2 roky po tejto výzve (03. marca 2022). O výzvu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách nemôže ísť už len preto, že žalovaní v nej boli vyzvaní na úhradu sumy len vo výške 218,44 eura, ako nedoplatku na splátkach v čase, keď ešte neskôr postupovaná pohľadávka ani nebola splatná. Keďže postúpiť možno len pohľadávku banky, ktorá je splatná, tak aj výzva v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách sa má týkať už splatnej pohľadávky. Súd prvej inštancie uzatváral, že za písomnú výzvu banky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno považovať ani oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru (v tomto prípade výzvu na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo 17. júna 2020), o to menej by za takú výzvu bolo možné považovať ešte len upozornenie na možnosť predčasného zosplatenia úveru. Žalobkyňa žiadnu inú písomnú výzvu žalovaným s dokladom o doručení, resp. doručovaní súdu nepredložila. Keďže nepreukázala splnenie zákonných podmienok postupiteľnosti bankovej pohľadávky, nepreukázala riadnu písomnú výzvu banky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách a jej riadne doručenie žalovaným, nemohlo dôjsť ani k platnému postúpeniu pohľadávky, čím zároveň žalobkyňa nepreukázala svoju aktívnu vecnú legitímáciu v spore, a preto súd prvej inštancie žalobu zamietol. Pre úplnosť dodal, že aktívna vecná legitímácia patrí medzi základné procesné podmienky. Skutočnosť ohľadne existencie a doručovania výzvy, ktorá má základný a podstatný vplyv na posúdenie procesnej podmienky, a to aktívnej vecnej legitímácie, nemá nič spoločné s ustanovením § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ohľadne skutkových tvrdení strany, ktoré má protistrana výslovne poprieť, resp. súd považovať za sporné, či nesporné.

1.3. O trovách konania žalovaných 1/ a 2/ prvoinstančný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a 2 CSP. V danom prípade mali žalovaní plný úspech, keďže žaloba bola zamietnutá, a preto im podľa § 255 ods. 1 CSP vznikol nárok na priznanie plnej náhrady trov konania. Žalovaní si však náhradu žiadnych trov konania neuplatnili, tieto im ani zo spisu nevyplynuli, preto im súd prvej inštancie náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal.

2. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil, stotožňujúc sa v celom rozsahu s jeho odôvodnením.

2.1. Odvolací súd na doplnenie a v súvislosti s odvolacími námietkami uviedol, že na to, aby banková pohľadávka mohla byť platne postúpená na žalobkyňu bolo potrebné, aby boli splnené predpoklady vyplývajúce z § 92 ods. 8 zákona o bankách, kde sa špeciálne ustanovujú podmienky aj s poukazom na zabezpečenie bankového tajomstva pri postupovaní takejto pohľadávky na iné (nebankové) subjekty. V danom prípade na posúdenie platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky bolo potrebné vyhodnotiť, či k postúpeniu pohľadávky došlo platne a či boli dodržané všetky zákonom predpokladané náležitosti, ktoré v konečnom dôsledku mali ten následok, že žalobkyňa nadobudla na základe hmotnoprávných úkonov spornú bankovú pohľadávku. Uvedené okolnosti sa v súdnom spore prejavujú v aktívnej vecnej legitímácii žalobkyne. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie spôsobuje, že žalobcovi nevznikli práva, ktoré si uplatňuje. Súd musí v každom štádiu konania v prvom rade skúmať, či strana sporu je alebo nie je aktívne vecne legitimovaná, teda či má právo vyplývajúce z takto postúpenej pohľadávky, či je pasívne vecne legitimovaná a vznikajú jej povinnosti z práv vyplývajúcich z bankovej pohľadávky. Spôsobilým predmetom postúpenia podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, na ktorý poukázal aj prvoinstančný súd, môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona, čo má za následok neplatnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. V okolnostiach danej veci žalobkyňa považovala za výzvu v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, tretiu

upomienku - pokus o zmier zo 06. apríla 2020. Takéto tvrdenie ale neobstálo, pretože tretia upomienka bola realizovaná na úplne inom právnom základe a to na podklade § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka a nie na podklade § 92 ods. 8 zákona o bankách, pretože jedná sa o výzvu na plnenie s následkom zosplatnenia celého úveru a nie s následkom postúpenia pohľadávky inému subjektu, ako to vyžaduje predmetné ustanovenie. Pokiaľ žalobkyňa ďalej svoju aktívnu vecnú legitimáciu odvodzovala od výzvy na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo dňa 17. júna 2020 odvolací súd mal za to, že túto nemožno považovať za výzvu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, nakoľko neobsahuje upozornenie na omeškanie tej ktorej splátky a neobsahuje poučenie o možnosti postúpenia pohľadávky. Ide o jednostranný právny úkon, ktorým je vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru. Prvoinštančný súd okolnosti prípadu riadnym spôsobom vyhodnotil a správne vec aj právne posúdil, a preto odvolací súd vyhodnotil odvolacie námietky žalobkyne za nedôvodné, a to aj s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. marca 2022 sp. zn. 2Cdo/266/2020. Pokiaľ sa žalobkyňa odvolávala na viaceré rozhodnutia iných krajských súdov v obdobných veciach, týmito nebol odvolací súd viazaný, keďže nepredstavujú ustálenú súdnu judikatúru, resp. rozhodovaciu prax, za ktorú možno považovať predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní boli úspešní žalovaní, ale žiadne trovy odvolacieho konania im zo spisu nevyplynuli, preto odvolací súd rozhodol tak, že žalovaným nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, čo je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“), ktorého prípustnosť odôvodňovala ustanoveniami § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP. Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 CSP, a síce nesprávne právne posúdenie videla v rôznej rozhodovacej praxi (senátov) dovolacieho súdu vo vzťahu k otázke „či výzvou podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť aj výzva o mimoriadnej splatnosti podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ako aj výzva o vyhlásení predčasnej splatnosti...“.V súvislosti s uvedeným formulovala tiež ďalšiu otázku, a síce "či ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku, konkrétne či touto výzvou (ne)môže byť výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka resp. oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatený" (viď rozhodnutie z 31. marca 2022 sp. zn. 2Cdo/266/2020 a z 27. októbra 2022 sp. zn. 4Cdo/75/2020 v.s. rozhodnutia z 27. septembra 2023 sp. zn. 9Cdo 165/2022, z 29. marca 2022 sp. zn. 8Cdo/139/2020, z 30. júna 2022 sp. zn. 7Cdo/191/2021 a z 25. mája 2022 sp. zn. 1Cdo/4/2020, ktoré sa podľa názoru dovolateľky v ňou nastolených otázkach rozchádzajú). Z bližšie citovaných záverov rôznych senátov (ale aj rozhodnutí krajských súdov ako odvolacích, ktoré zároveň dovolateľka citovala) dovolacieho súdu podľa žalobkyne vyplýva, že výzvou podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť aj výzva pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ale aj výzva o vyhlásení predčasnej splatnosti. Rozdielna rozhodovacia prax najvyššieho súdu nie je v súlade s princípom právnej istoty, tak ako je zakotvený v čl. 2 ods. 3 CSP. Dovolateľka prezentovala názor, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách pojednáva o akejkoľvek písomnej výzve banky, bez osobitných náležitostí, pričom k interpretačným odlišnostiam tohto ustanovenia dochádza len skrz spotrebiteľského charakteru sporu, čo označila za nesprávne a v rozpore s úmyslom zákonodarcu. Za predmetnú výzvu preto možno považovať aj oznámenie o mimoriadnej splatnosti úveru. Žalobkyňa Najvyšší súd Slovenskej republiky žiadala, aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaní 1/ a 2/ sa k podanému dovolaniu nevyjadrili.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože nie je prípustné.

6. Právo na prístup k dovolaciemu súdu nie je absolútne. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a tejto jeho mimoriadnej povahe zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti, prísne regulovanej Civilným sporovým poriadkom. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa, pričom prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

12. Skôr než sa najvyšší súd zaoberal žalobkyňou nastolenou otázkou relevantnou pre správne právne posúdenie danej veci skúmal, či v zmysle jej dovolacích námietok nie je napadnuté rozhodnutie postihnuté vytýkanou vadou zmätočnosti. Za takúto dovolateľka označila to, že odvolací súd napadnutým rozhodnutím porušil princíp právnej istoty podľa článku 2 CSP bez náležitého odôvodnenia odklonu ; z obsahu dovolania (aplikujúc § 124 ods. 1 CSP) vyplynuli ďalej aj námietky súvisiace s nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky

poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

14. So zreteľom na uvedené dovolací súd pristúpil najskôr k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľky, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jej práva na spravodlivý proces. Zistil pritom, že v danom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

15. Napadnuté rozhodnutie nemožno považovať za nepreskúmateľné či nedostatočne odôvodnené. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené, aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejmé, na základe čoho dospel k záveru, že o ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku, pričom touto výzvou nie je (nemôže byť) výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ani oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný a že postúpenie pohľadávky banky (právneho predchodcu žalobkyne) na žalobkyňu je v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatným právnym úkonom pre rozpor so zákonom, dôsledkom čoho bola skutočnosť, že žalobkyňa nesvedčala v spore aktívna vecná legitimácia.

16. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalobkyňa sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľka so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17. Za vadu zmätočnosti dovolateľka označila aj to, že odvolací súd napadnutým rozhodnutím porušil princíp právnej istoty podľa článku 2 CSP bez náležitého odôvodnenia odklonu.

18. Podľa článku 2 ods. 1 až 3 CSP ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s

ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ak sa spor na základe prihladenia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu.

19. V danom prípade z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zjavné, že odvolací súd pri formulovaní svojich záverov vychádzal z právneho názoru vysloveného Najvyšším súdom Slovenskej republiky v rozsudku z 31. marca 2022 sp. zn. 2Cdo/266/2020 „...že obsah ustanovenia § 92 ods. 8 veta prvá zákona o bankách predpokladá výlučnú a samostatnú písomnú výzvu banky, že je klient v omeškaní so splnením čo i len časti svojho záväzku. Skrz spotrebiteľského charakteru dojednanej zmluvy o úvere nemožno prisvedčiť oznámeniu o mimoriadnej splatnosti úveru aj charakter výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách..." (a obdobne tiež v uznesení z 27. októbra 2022 sp. zn. 4Cdo/75/2020) majú za to, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku.

20. Poznajúc vlastnú rozhodovaciu činnosť najvyšší súd konštatuje, že do prijatia uvedených rozhodnutí (viď bod 19 tohto rozhodnutia) neexistovalo rozhodnutie najvyššieho súdu, ktoré by sa výslovne (nie okrajovo) v spore nastolenou problematikou zaoberalo, takže v žiadnom prípade nemožno dospieť k záveru, že by odvolací súd v čase vyhlásenia svojho rozsudku 15. februára 2024 rozhodol v spore v rozpore s ustálenou súdnou praxou, práve naopak, čo možno badať na ďalšej rozhodovacej praxi najvyššieho súdu.

21. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP v posudzovanom prípade nezistil, a preto je dovolanie v tejto časti procesne neprípustné.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP

22. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP má určujúci význam vymedzenie „právnej“ otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne, lebo pri jej riešení ešte nedošlo k ustáleniu rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo jeho jednotlivé senáty naďalej zastávajú odlišné (rozdielne) právne názory, čo sa prejavuje v ich rozdielnom rozhodovaní.

23. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnú, ako aj o otázku procesnoprávnú (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Na to, aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti (vecnej prejednávateľnosti) dovolania, zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (napr. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 64/2018). K posúdeniu dôvodnosti dovolania a teda vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení), môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania.

24. Dovolateľka v preskúmvanej veci k dôvodnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c) CSP namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu v danom spore záviselo od vyriešenia právnej otázky „či výzvou podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť aj výzva o mimoriadnej splatnosti podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ako aj výzva o vyhlásení predčasnej splatnosti...". V súvislosti s uvedeným formulovala tiež ďalšiu otázku, a síce "či ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku, konkrétne či touto výzvou

(ne)môže byť výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka resp. oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný", ktorá je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu rozhodovaná rozdielne (bližšie viď bod 3. tohto uznesenia).

25. Vychádzajúc z dovolateľkou formulovanej právnej otázky (a poznajúc vlastnú rozhodovaciu činnosť) dospel dovolací súd k záveru, že ide o právnu otázku, ktorá bola rozhodujúca pre právne posúdenie sporu odvolacím súdom a ktorá zároveň v čase podania dovolania nebola dovolacím súdom riešená jednoznačne jednotne (pozri sp. zn. 9Cdo 165/2022).

26. Poznajúc vlastnú rozhodovaciu činnosť dovolací súd zistil, že medzičasom veľký senát najvyššieho súdu v rozhodnutí z 30. júla 2025 sp. zn. 1VCdo/4/2025 po rozbere relevantných právnych ustanovení, a to § 53 ods. 9, § 565 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 zákona o bankách, § 17 ods. 1. písm. a) a b) zákona o spotrebiteľských úveroch pri posudzovaní rovnako formulovanej otázky ako v preskúmvanej veci dospel k záveru, že „ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku, pričom touto výzvou nie je (nemôže byť) výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ani oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný".

27. Posudzujúc právne účinky dovolania podľa stavu v čase jeho podania dovolací súd konštatuje, že navrhovateľkou nastolené otázka/otázky už boli veľkým senátom najvyššieho súdu riešené, pričom právny názor vyjadrený veľkým senátom je pre senáty najvyššieho súdu záväzný (§ 48 ods. 3 veta prvá CSP). So zreteľom na doposiaľ uvedené dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade pri riešení dovolateľkou nastolenej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, nedošlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci resp. odklonu od rozhodovacej praxe najvyššieho súdu.

28. Z uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie žalobkyne, ktorým namietala nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

29. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta CSP).

30. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.